

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **N. T. M.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem v Teplicích, Dlouhá 31/63, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 3. 2005, č. j. 15 Az 39/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením krajského soudu byla z důvodu opožděnosti odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 11. 2002, č. j. OAM-3443/VL-10-C10-2002, kterým nebyl stěžovatelce z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu je považováno za doručené dne 2. 12. 2002, když žalobu podala stěžovatelka až 9. 1. 2003; proto ji jako opožděnou odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka zrekapitulovala žalobní námitky a poté uvedla, že neobdržela na adresu, kde je hlášena, žádnou písemnost, proto nemohlo dojít, ani náhradním způsobem, k řádnému doručení rozhodnutí a toto rozhodnutí tak nemohlo

nabýt právní moci. Dále zdůraznila, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v postupu správního orgánu, který porušil ust. § 3 odst. 2 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu. Rozhodnutím krajského soudu byly dle stěžovatelky naplněny důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Dle ust. § 24a odst. 2 zákona o azylu nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno.

Podle ust. § 32 odst. 1 a 2 cit. zákona proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu lze podat opravný prostředek k soudu. Opravný prostředek lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

V souzené věci je předmětem soudního přezkumu před Nejvyšším správním soudem pouze otázka včasnosti podání žaloby stěžovatelky, neboť tak v případě odmítnutí žaloby pro opožděnost vyplývá z ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud nepřihlédl k ostatním námitkám stěžovatelky, které jsou obsahem její kasační stížnosti, protože ty jsou pro věc právně irelevantní.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 13. 11. 2002 byla stěžovatelce na adresu D., R. 336, doručována výzva, aby se dne 2. 12. 2002 dostavila do pobytového střediska Č. Ú. k převzetí rozhodnutí. Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka nebyla na uvedené adrese, na které byla dle údajů správního orgánu hlášena k pobytu, zastižena, byla jí uvedená písemnost uložena. Protože ve spise není založen doklad o tom, že by se stěžovatelka dne 2. 12. 2002 k převzetí rozhodnutí dostavila a protože z vyjádření obou účastníků řízení lze dovodit, že se tak nestalo, považuje Nejvyšší správní soud tuto skutečnost za nespornou. Pro takové případy zákon o azylu obsahuje speciální ustanovení, proto dle ust. § 24a odst. 2 cit. zákona bylo rozhodnutí doručeno dne 2. 12. 2002. Toto datum je tedy rozhodujícím pro počítání patnáctidenní lhůty stanovené zákonem o azylu k podání opravného prostředku (žaloby). Posledním dnem pro její včasné podání tedy bylo úterý 17. 12. 2002. Ze soudního spisu však vyplývá, že žaloba byla osobně podána ke krajskému soudu až dne 9. 1. 2003. Je proto zcela správná úvaha krajského soudu o tom, že lhůta k podání žaloby byla zmeškána.

Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že na svou adresu neobdržela žádnou písemnost, Nejvyšší správní soud se s touto její námitkou nemohl ztotožnit, neboť se nejedná

o námitku, nýbrž o pouhé nepodložené tvrzení stěžovatelky, a to s ohledem na okolnost, že ve správním spise je založena doručenka prokazující opak, a dále na skutečnost, že je to stěžovatelka, na které leží důkazní břemeno ohledně prokázání nemožnosti náhradního doručení. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že stěžovatelka této své povinnosti nedostála, tj. nevyvrátila tvrzení správního orgánu o doručení výzvy tzv. uložením. Proto je kasační stížnost stěžovatelky nedůvodná.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu